

οίκου ἢ τὰς μικρὰς οἰκονομίας τῆς οἰκογενείας, ἢ μὴ εὐχαριστουμένη ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴν εὐτυχίαν ἀλλὰ πάντοτε ἐρρίζουσα, ἢ μὴ σεβασμένη ἐαυτὴν μηδὲ τὸν σύζυγόν της ἢ ἐκτιμημένη εἰς τοῦ κόσμου τὰς γλισσαλιὰς, ἢ ἀσύνετος καὶ ἄσκαπτος, τῆς ἐπίκειας οἱ πόδες δὲν ἤτυχάζουσιν ἐν τῇ οἴκῳ, ἢ ἐπιπολαία καὶ φιλάρεσκος, ἢ λησιμονοῦσα ὅτι εἶναι σύζυγος καὶ μήτηρ, ὅτι ἔχει ὑποχρεώσεις οἰκογενειακάς, ἐν ἐνὶ λόγῳ, «ἢ ἄερων γυνή», ὅπως ὠραία τὴν χαρακτηρῆσαι ὁ θεόπνευστος παροιμιστής, «κατασκάπτει τὸν οἶκον αὐτῆς διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν της», δημιουργεῖ δηλονότι αὐτὴ ἢ ἰδία τὸν ἠθικὸν καὶ υλικὸν ὄλεθρον καὶ τὴν καταστροφὴν τῆς οἰκογενείας της.

ΣΤΗΛΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Ἡ κυρία Μαρία εἶναι ἐνάρετος καὶ φιλόστοργος μήτηρ. Πίστις πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ ἀγάπη ἀνοσιώσεως πρὸς τὸν σύζυγόν της καὶ τὰ τέκνα της εἶναι τὰ ἔξοχα χαρακτηριστικά της. Ἡ φιλανθρωπία πρὸς τοὺς πάσχοντα εἶναι ὁ τρίτος ἀδάμας, ὅστις κοσμεῖ τὸ στέμμα τῶν ἀρετῶν της. Ὁ Δημητρίου της εἶναι 18 ἐτῶν μαθητῆς τῆς ἀνωτάτης τάξεως τοῦ πρακτικοῦ Λυκείου. Ἡ κυρία Μαρία βλέπει καὶ μανθάνει ὅτι τὸ προσωπικὸν τέκνον της ἀρχίζει νὰ παρεκτρέπηται καὶ ὅτι εἰς τινὰ μαθήματα δὲν ἔχει θαυμοὺς προδιαισίου. Πολλάκις τὸν εἶχε συμβουλεύσει, ἀλλὰ μάτην.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁ Δημητρίου δὲν ἠθέλησε νὰ συνοδεύῃ τὴν μητέρα του εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εἶπε φεδός ὅτι ὅλ' ἔμενε νὰ μελετήσῃ ἐνῷ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς μητρός του ἔφυγε, καὶ ἐπανήλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ὅτε τὴν μεσημβρίαν ἢ οἰκογένεια ἐκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν. Ὁ πατήρ του ὠργισθὴ καὶ τὸν ἐπέπληξε πικρῶς καὶ τὸν ἠπελάσεν. Ὁ δὲ εἶπε φεραγε τὸ φαιγνόν του μὲ ὄρεξιν ἢ σκυθρωπότης καὶ ἢ κατῆφεια ἐδασιλευεν εἰς τὰ πρόσωπα πάντων, καὶ μεσιωπὴν ἀδιάκοπον ἔληξε τὸ γεῦμα.

Ἡ κυρία Μαρία καὶ ὁ Δημητρίου μετὰ μίαν ὄραν ἔμενον μόνον εἰς τὸ γραφεῖον. Ὁ Δημητρίου ἔγραφε μὲ τρέμουσαν χεῖρα καὶ ἢ Μαρία ὑπηγόρευεν, ἐνῷ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοῦς της ἔρρεον δάκρυα θαλαρᾶ.

Τὶ ἔγραψεν ὁ υἱὸς καὶ τί ὑπαγόρευεν ἢ μήτηρ;

Ἴδου τὰ δημοσιεύμενα κατωτέρω.

Θέλεις, Δημητρίου υἱέ μου, νὰ πικραίνῃς τὸν πατέρα σου καὶ νὰ ἐλαττώσῃς τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου, τὸν πατέρα σου, ὅστις τόσον σὲ ἀγαπᾷ ὅστις τόσα ἐδάπανησε διὰ σὲ μέχρι τοῦδε, ὅστις πόθει τὴν πρόσδόν σου; Θέλεις, Δημητρίου υἱέ μου νὰ ποτίζῃς μὲ ὀλιφειν τὴν μητέρα σου, ἢ τις σὲ ἐπότισε μὲ τὸ γάλα της, ἢ τις σὲ ἀγαπᾷ περισσότερο παρὰ τὸν ἑαυτὸν της; Θέλεις Δημητρίου υἱέ μου, νὰ διαφθορῇς νὰ γίνῃς κακὸς ἀνθρώπος, νὰ καταστρέψῃς τὴν υἰεῖαν καὶ τὴν ἀρετὴν σου, νὰ λάβῃς κακὴν ὑπόληψιν μετὰ τῶν ἀνθρώπων, νὰ λυπήσῃς τοὺς συγγενεὺς σου ἐν τῇ γῇ καὶ τὰς ψυχὰς τῶν προγόνων σου εἰς τὸν οὐρανόν; Θέλεις, Δημητρίου υἱέ μου νὰ παραβαλῇς τοῦ Ἰησοῦ τῶν ἐντολῶν, νὰ ἐπισύρῃς τὴν δυσἀρεσκείαν τοῦ, νὰ μὴ ἔχῃς τὰς εὐλογίας τοῦ, νὰ στερηθῇς τῆς προστασίας

τοῦ, καὶ νὰ χύτῃς τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον σου τὸ αἰώνιον;

Ἄν θέλῃς ἔλα αὐτά, Δημητρίου υἱέ μου τότε φέρου ὡς φέρεσαι. Ἦνε:

1) Μὴ ἀγαπᾷς τὴν προσηχίην μηδὲ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ παρσιμέλει τὰ λοιπὰ θρησκευτικὰ σου χρεῖα.

2) Μὴ ὀμιλεῖ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ψεύδου καὶ ἀπάτα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.

3) Μὴ ὑπάγῃς εἰς τὸ σχολεῖον, ἀλλὰ προτίμη νὰ δραπετεύῃς καὶ νὰ παραπλανᾷσαι εἰς τὰς ἐδοῦς.

4) Μὴ συναναστρέφου χρησιμοθηεὺς νέους, ἀλλ' ἀκολούθει τοὺς μᾶλλον ἀμελεῖς καὶ μὴ ἔχοντα καλὴν ἀνατροφὴν συμπαλιγτάς σου.

5) Μὴ μελετᾷς τὰ μαθήματά σου, ἀλλ' ἀναγιγνωσκε τὰ ποιήματα καὶ τὰς κωμῳδίας καὶ τὰς μυθιστορίας τῆς διαφθορᾶς, αὐτὰ τσακίς σοι ἀπηγόρευσα.

6) Μὴ ὑπακούῃς εἰς τοὺς γονεῖς σου, ἀλλὰ πελθοῦ τυφλῶς εἰς τοὺς κακοὺς συντρόφους σου.

Αὗτοι εἶναι οἱ ἔξ ὁδοὶ τῆς διαφθορᾶς ἂν θέλῃς νὰ διαφθορῇς, θάδιξε τοὺς δρόμους τούτους, Δημητρίου υἱέ μου. Ἄν ὅμως ἀγαπᾷς τὸν ἑαυτὸν σου καὶ τοὺς γονεῖς σου, τότε φεδγε ἀπὸ τοὺς δρόμους τούτους τῆς κακίας. Ὅταν ἢ κ. Μαρία ἐτελείωσε τοὺς λόγους τούτους λυγροὶ ἀπέπνεξαν τὴν φωνὴν της, ὁ δὲ υἱὸς της μεγάλως συγκινηθεὶς ἐγονιπέτησε πρὸ τῆς κλαίουσας μητρός του ἀναλυθεὶς καὶ αὐτὸς εἰς δάκρυα, καὶ εἶπε: Συγγνώμην μετανοῶ μῆτερ μου. Ἐὰ προσπαθήσω νὰ μὴ σὲ λυπήσω πλέον.

Τότε ἢ κυρία Μαρία γονατίσασα μετὰ τοῦ υἱοῦ της ἀνέπεμψε πρὸς τὸν Σωτήρα τὴν ἐξῆς προσηχίην.

Ἰησοῦ Σῶτερ, ὅστις πρὸς σιωπηρὴν ἡμῶν ἐνηνθρώπησας καὶ διήγαγε τὴν παιδικὴν καὶ νεανικὴν ἡλικίαν σου ὑποτασσόμενος εἰς τὴν μητέρα σου καὶ τὸν Ἰωσήφ, ὅπως δώσης παράδειγμα εὐπειθείας εἰς τὰ τέκνα πασῶν τῶν γενεῶν, ὦ θεὸς καὶ Σῶτερ ἡμῶν Ἰησοῦ, φέρε εὐκρινῆ μετάνοιαν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ τέκνου μου, καὶ ἀνάδειξον αὐτὸν μιμητὴν σου καὶ ἐν τῇ πρὸς τοὺς γονεῖς του ὑποταγῇ. Συγχώρησον τὸν Δημητρίου μου καὶ δόγησον αὐτὸν εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν τῆς σιωπηρίας προσβείαις τῆς ἀγίας μητρός σου καὶ πάντων σου τῶν Ἁγίων. Ἀμήν.

Ὁ Δημητρίου ἠσπᾶσθη τότε καὶ ἔδρεξε τὴν χεῖρα τῆς μητρός του μὲ τὰ δάκρυά του ἐπαναλαμβάνων τὰς ὑποσχέσεις του. Ἐκτοτε φαίνεται, κατὰ πάντα βελτιωμένος, ἢ δὲ βελτίωσις του ὀφείλεται εἰς τὴν μητέρα του, ἢ τις εἶναι ἀξία συγχαρητηρίων, διότι ἐφαρμόζει τὴν εὐγγελικὴν παραγγελίαν τὴν λέγουσαν «Μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα σας ὡμῶν, ἀλλ' ἐκτρέφετε αὐτὰ ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου», Ἐφ. 6, 4.

ΣΟΦΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ἡ μνήμη εἶναι φόρεμα τὸ ὅποσον δὲν δύναται νὰ πλυθῇ. Αἱ ἀμαρτίαι τοῦ νοῦς καὶ τῶν πράξεων δύνανται οὐ μόνον νὰ μὴ συγχωρηθῶσι καὶ λησιμονηθῶσι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' οὐδὲ νὰ ἐξέλθωσι ἀπὸ ἡμᾶς ἕως οὐ καταθῶμεν εἰς τὸν τάφον. Φυλάττετε λοιπὸν τέκνα μου, τὴν μνήμην καὶ τὴν συνείδησίν σας καθαρὰς, διότι δὲν δύνασθε ν' ἀποκτήσητε νέας.